

Főállásban a budakesziek egészségéért

■ Önnek kellett a megbízás szerint létrehoznia, megszerveznie magát az intézményt, a Budakeszi Egészségügyi Központnak a szakmai háttérét, és kilobbiznia az állami támogatást... Jól fogalmazok, így volt?

Dr. Pócza Péter: Így volt. Gyorsan elment ez a pár év... 2018-ban, év végén adtam be a pályázatomat és első intézkedésként meg kellett alapítanunk az intézményt: létrehoztuk Budakeszi Város Önkormányzatának egy teljesen friss, új intézményét, a szakellátással megbízott Budakeszi Egészségügyi Központot. Ezt követően indult el a munka, fokozatosan egy járási székhely új kapacitással rendelkező szakrendelőjévé váltunk.

■ Eltelt három és fél év... Nem bánta meg a döntését?

P. P.: Egyértelműen nem. 15 év egyetemi pályafutás, illetve magánszolgáltatónál és OMSZ-nál, sürgősségi betegellátásban szerzett tapasztalat után egy teljesen más, új kihívást jelentett a szakrendelő megszervezése, felépítése.

■ Amerikában is élt, dolgozott, volt itthon mentőorvos, onkológuskutató, és még sok minden más a szakmában. Nem bánta meg, hogy így alakult a sorsa, hogy pl. a kutatást abba kellett hagynia? A mentős szakma talán túl stresszes egy idő után, de úgy tudom, imádta, imádná mind a mai napig azt csinálni...

P. P.: Azt gondolom, hogy Isten a tenyerén hordozott! Fantasztikus kollégákkal dolgoztam, dolgozom együtt, nem volt olyan pillanata az életemnek, amit megbántam volna. Mindegyik munkahelyemen egyformán szerettem eddig dolgozni. Mindegyik más volt, mindegyik más és más kihívást jelentett, azt gondolom, egyáltalán nem kell feladni a kutatást, nagyon remélem, hogy lesz tudományos munka is a Budakeszi Egészségügyi Központban. A sürgősségi ellátás is visszatér az életünk-

Dr. Póczy Péter PhD már negyedik éve dolgozik Budakeszin. Pályázat nyerteseként jött 2019. január elsejétől a nemrég felújított rendelőintézetünkbe intézményvezetőnek. Önkormányzatunk kiemelt területként kezeli a budakesziek egészségügyi ellátásának folyamatos bővítését, fejlesztését. Ezt szolgálja, segíti a Budakeszi Egészségügyi Központ élén a főorvos úr, aki ezt megelőzően mentősként és rákkutató orvosként is dolgozott.

höz: fontos feladat egy mentőállomás megszervezése és helyt kell állnunk az ügyeleti rendszer átalakítása kapcsán is.

■ Budakeszin sokan szeretik, tisztelik, szakmailag sokat elért a Budakeszi Egészségügyi Központ élén, a szakmai irányításával a budakesziek több mint elégedettek, az önkormányzat úgyszintén. Mi a titka, emberileg, szakmailag mik az alapvető irányok, elvek, amik mentén halad, működik az életben?

P. P.: Számomra nagyon fontos a szolgálatkészség, az alázat és a tisztesség. Vezetőként nagyon fontosnak tartom a betegek és kollégák szolgálatát, a példamutatást. Talán a következő gondolat írja le leginkább az ars poeticamat: „A jó ügyfélszolgálat azzal kezdődik, hogy elsősorban az alkalmazottakra koncentrálunk, és másodsorban vagyunk ügyfélközpontúak. A szervezetek túl sokszor minden energiájukat az ügyfélre fordítják, miközben figyelmen kívül hagyják a munkát végző embereket. Ez egy darabig talán működik, de végül az alkalmazottak elfáradnak, kiégnek, negatívvá és neheztelővé válnak. A legjobb szolgálatot nyújtó szervezetek az alkalmazottakat megbecsülik, meghallgatják és törődnek velük. Cserébe ezek az alkalmazottak értékelik és valódi törődéssel szolgálják ki ügyfeleiket (...) Ha jó példát adsz a szolgálatkészségről, embereid tovább fogják azt adni. Ha azt akarod, hogy a csapod szolgálatkész legyen, szolgálj őket! Ha azt akarod, hogy törődjenek másokkal, törődj velük! Ha azt szeretnéd, hogy szeressék a munkájukat, szeresd őket! Ha azt akarod, hogy az alkalmazottaid a tőlük telhető legjobbat nyújtsák, add nekik a tőled telhető legjobbat!” (Jon Gordon)

■ A közéletben is első perctől aktív, aminek nem feltétlenül örül mindenki, a Facebook népe, a helyi csoportok tagjainak egy része nem mindig örül a határozott véleményének a várost érintő ügyekben. Azt várnák el öntől, hogy egy főorvos-intézményvezető, közszolgaként legyen semleges, visszafogott... Mit gondol erről?

P. P.: Az intézmény létrehozása, szakrendelések beindítása, pályázatok, közbeszerzések, szakemberek felkeresése, felvétele... az egy dolog. Egy másik dolog Póczy Péter budakeszi lakos. Amióta az eszemet tudom markáns véleménnyel rendelkeztem, sohasem érdekelt, hogy ezzel kinek nem felelek meg, nem is szoktam ezen gondolkodni... főleg ellentmondásosnak érzem, ha vala-

kit azért kedvelnek, mert nem szólal meg, vagy mások véleményét szajkózza. Persze tudom, „mi mind egyéniségek vagyunk...” (*Brian élete*). Sohasem voltam egyetlen pártnak sem a tagja, és mindig a szívemen viseltem a segítségnyújtást és a fejlődés segítségét, szerintem az csak természetes, hogy ez még fokozottabban igaz a szeretett városomban.

■ **A szakmai tudása, teljesítménye a közügyekben más véleményen lévők számára is evidens, támadhatatlan. Mire a leginkább büszke a Budakeszin elért eredményei közül? Sorolhatja is...**

P. P.: A Budakeszi Egészségügyi Központ egészére, az állandó fejlődésre, a kollégáimra, arra, hogy minden szinten felfigyeltek ránk. Ennek köszönhetően kért fel az Országos Kórházi Főigazgatóság az alap- és szakellátás fejlesztéséért felelős Horizontális Szakmai Tanácsadó Testület tagjának. Arra vagyok a legbüszkébb, hogy a Budakeszi Egészségügyi Központ felkerült a „térképre”.

■ **A családja többnyire tabu, úgy látom az online aktivitás alapján, de azért mondana pár emléket, élményt az életéből, ami meghatározta a mostani énjét, világlátását, habitusát, az egész életútját?**

P. P.: Aki ismer, tudja, hogy nekem a legfontosabb a család, velük vagyok teljes, boldog, de ez sohasem kifelé szól, hanem befelé. Édesanyám, édesapám orvos, bátyám büntetőbíró. Mindannyian meghatározó emberek az életemben, nekik köszönhető, hogy orvos lettem, hogy kutatni kezdtem, hogy mindig fejlődni akartam. Feleségem franciánemet szakos tanár, 20 éve vagyunk együtt, nem tudnám elképzelni az életemet nélküle, mindenben számíthatok rá. Együtt építkeztünk itt, Budakeszin és együtt neveljük három csodálatos gyermekünket. Azt gondolom, ezek az emberek alakították, ők alakítják a világlátásomat.

■ **A családi háttérrel, a gyerekkoráról, a felnőtté válása időszakáról is szívesen olvasnának szerintem a budakesziek egy-két történetet – ha megosztja velünk.**

P. P.: Ebben azért kételkednék... Szombathelyen születtem, egy „többszörösen hátrányos” helyzetű családba, rendszeridegenek voltunk, de mindig azt láttam, hogy nem lehet feladni, bármilyen mélységből is fel lehet és fel kell állni. Édesapám kapott egy főorvosi állásajánlatot Budapesten, az Uzsoki utcai kórházban, így 1988-ban felköltöztünk. Édesapám patológus, cytológus, édesanyám gyermekorvos, aneszteziológus, kardiológus. Nagyon sokszor mentünk be bátyámmal a kórházba, így ismerkedtem meg Gábor Tóni bácsival (ortopédia/traumatológia) és Élő János bácsival (fül-orr-gégész), nagyon szerettek minket bátyámmal, ami a középiskolában néha nagyon jól jött, segítettek az orvosi igazolásokkal... Szerettem Édesapámnál a laborban lenni, itt már 12 évesen megszerettem a ké-

miát, kaptam egy lila, „Kémiai kísérletek” című könyvet, amelyhez a vezető asszisztens segítségével minden eszközt beszereztem és a lakásunk pincéjében berendeztem egy labort. Kémcsövekkel, lombikokkal, vegyszerekkel... Aztán egy szilveszterre puskaport csináltam..., na ezután a lakógyűlésen téma lettem, de Édesapám még itt is megvédett, egészen 15 éves koromig megmaradt a kis laborom...

■ **Van-e hobbija? Tudom, a focirajongás az egyik. És mi még?**

P. P.: Nagyon szeretjük a sportokat, sajnos ebből én személyesen nagyon kevésben tudok részt venni, de majd most, a járvány után! Gyermekeink úsznak, táncolnak, fociznak és vízilabdáznak, mi pedig visszük őket, hiszen nagyon fontosnak tartjuk a rendszeres edzőmunkát. Kikapcsolódásként komolyzenét hallgatok és olvasok, illetve nagyon szeretek kertészkedni. Gyakran járunk a gyermekeink és a válogatott mérkőzéseire is, hatalmas közösségi élmény, nagyon jó kapcsolódás számomra.

■ **Milyennek látja Budakeszit, a várost, és milyennek szeretné látni a jövőben? Hogyan, merre haladjon tovább?**

P. P.: Nagyon szeretem Budakeszit, minden tőlem telhető meg szeretnék tenni a fejlődéséért. Úgy látom, hogy fontos évek előtt áll a város, meg kell találni az optimális fejlődési ütemet, nagyon nagy kihívás lesz az infrastruktúra fejlesztése. Szükséges az úthálózat, bölcsőde, óvoda, iskola és ezzel párhuzamosan az egészségügy fejlesztése. Azt gondolom szükséges lenne segíteni a szolgáltatások megmaradását, szórakozási le-

hetőségek biztosítását és természetesen a sportolási lehetőségeket. Lassan nincs a közelben település uszoda és sportcsarnok nélkül. Ezeknek fontos közösségteremtő szerepe van. Fontosnak tartom egy közösségi tér megfelelő kialakítását, sokféle funkcióval.

■ **Egészségügyi vonalon, az egészségügyi ellátásfejlesztése terén sincs megállás, hiszen hamarosan épül az új egészségház a közösségi tér mellett... Mik a tervek, milyen változásokat hoz majd ez az ellátás minőségében?**

P. P.: Hatalmas fellélegzést hoz nekünk az új épület, rendkívül szorosan működnek a rendelések, és nem tudjuk kihasználni a kapacitásainkat sem. A meglévő rendelési időket tudjuk majd bővíteni és pár új rendelőt szeretnénk beindítani, de erről majd akkor beszélek, ha megépült az új rendelőnk. Szolgáltatásaink minősége nagyon fontos nekünk, ebben nem lesz változás. Mindig szeretem elmondani, hogy a Budakeszi Egészségügyi Központ nem más szakrendelések helyett, hanem azok mellett vehető igénybe, ugyanúgy megmaradtak a korábbi szolgáltatók, mi egy teljesen új kapacitásként jöttünk létre, szeretnénk terhet levenni a János Kórház válláról, és helyben ellátást nyújtani.

■ Tíz-hús év múlva, ha itt ülnék és a megvalósult tervekről kérdezném... – ez a szokványos záró kérdés jutott eszembe, de erről meg az, hogy milyen fontos, hogy megérjük azt a 10-20 évet. Ebben pedig önnek is döntő szerepe van, lehet a budakeszi egészségügyi ellátórendszervezetőjeként, és ezt segíti régiós szinten a Budakörnyéki Önkormányzati Társulás által működtetett Budakörnyéki Egészségprogram is, amelynek az Országos Korányi Pulmonológiai Intézet, és a Budakörnyéki Egészségügyi Központ is a szakmai partnere. Mik a legfőbb tennivalóink, nekünk pácienseknek és önöknek, egészségügyi szakembereknek?

P. P.: Nagyon sok tervünk van. Emlőközpont, CTG-labor, mentőállomás, allergológiai labor... Nagyon fontos a pályázatok írása, az együttműködés, az együtt gondolkodás. Kimondottan jó a kapcsolatunk Budakeszi Önkormányzatával, a Budakörnyéki Önkormányzati Társulással és az Államtitkársággal. Nagyon hasonlóan

képzeljük a helyi egészségügyi fejlesztéseket, így valósulhattak meg a sikeres „Három generációval az egészségért” és a „Budakörnyéki Egészségprogram” pályázatok. A korábbi egészségügyi vezetéssel, dr. Horváth Ildikóval és a mostani vezetéssel, dr. Takács Péterrel is kölcsönös és szakmai kapcsolatokra törekszünk, megtiszteltetés ilyen szakemberekkel dolgozni. Nagyon komoly kihívást jelentenek a járványok, a digitalizáció, egy állandóan változó rendszerben kell helytállnunk. A környező országos intézmények is partnerek a munkánkban, mi is segítünk a kölcsönösség elve alapján. Nekünk, egészségügyi szakembereknek a feladata a megfelelő válaszok kidolgozása a kor egészségügyi kérdéseire. De ezek a válaszok nem lehetségesek a páciensek tevékeny részvétele nélkül. Jó példa lesz erre a Budakeszin megvalósuló Richter Egészségváros.

■ **Köszönöm az interjút.**

Sükösd Levente

Budakeszi Tündérkert mozgalom

Cél: a régmúlt idők gyümölcs-kultúrájának megtartása

Egykor a gyümölcsfajták óriási változatosságával találkozhattak a piacra járó magyarok. Elsősorban almából, körtéből, szilvából, sárgabarackból, egyéb gyümölcsfélékből egyetlen kertben, akár 40-50 fajta is előfordult. Ma legfeljebb 3-4 fajtát ismerünk. Az elmúlt években Tündérkert néven egy olyan mozgalom indult el Magyarországon, melynek célja a régmúlt idők gyümölcs-kultúrájának felélesztése és megtartása kertjeinkben. Ez a mozgalom Budakeszin is bontogatja szárnyait. Erről kérdeztük e helyi civil kezdeményezés elindítóját, **Keresztúry Miklóst**.

■ **Miképpen talált önre ez a téma?**

Keresztúry Miklós: Nagyon régen, úgy 30 éve, apósom, Lévy Zoltán, aki egy igazi közéleti ember volt – 1951–1968 között matek–fizika szakos tanára volt városunknak –, elhatározta, hogy külterületi kárpótlási telkén, Budakeszin, gyümölcsfákat ültessünk. Három generáció – apósom, én és a fiaim – a közeli kertészetben akkor kapható hétköznapi gyümölcsfákat ültetett ide, melyeket a mai napig gondozunk. Ez a gyökere az én érdeklődésemnek.

Aztán úgy 10 éve elmentünk az Ökoforrás Alapítvánnyal a Göcsejben ta-

lálható Pórszombatra, Kovács Gyula erdész-gyümölcsészhez. Igazán ott eszméltem rá arra, hogy gyümölcsészetünk éppen úgy szerves része a kulturális örökségünknek, mint nyelvünk, népdalaink, táncunk. Sajnos, amit őseink az évszázadok során létrehoztak, azt a „modern embernek” néhány évtized alatt sikerült szinte teljesen elpusztítania. Visszatekintve a múltba azt látjuk, hogy a Kárpát-medence magyarsága már a kora középkorban gazdag gyümölcsészeti kultúrával rendelkezett. Óriási fajtagazdagság alakult ki az elmúlt évszázadok során.

Kovács Gyula pórszombati Tündérkertjében, a nyugati határszélen, az

egykori göcseji gyepűn – önerőből a mai napig oltja a ritka fákat. Sok száz kihalás szélén álló, megmentett fajta után már nem is számolja őket. Hatalmas érték ez a génállomány. tíz hektár területen több mint háromezeröttszáz őshonos gyümölcsfajtát őriz.

Végképpen az itt tapasztaltak alapján váltam jómagam is fokozatosan ennek a mozgalomnak az elkötelezettjévé. Ebben része volt annak is, hogy apósom könyvhagyatékában felfedeztem *Jautz M. Flamina nővér* 1939-ben íródott budakeszi földrajzi tanulmányát, melyben szó esik az akkoriban mindössze néhány ezres Budakeszi 30 ezres gyümölcsfa